

stemmelse, at der dog bør gjøres et Overflag over den Deel af Udgifterne — den hele Sum kan der jo ikke blive Spørgsmaal om — som, hvis Loven gaar igjennem, skal udredes i det kommende Finansaar. Det er jo netop Forskjellen mellem de enkelte Love, der angaae et større, flere Aar omfattende, Arbejde og Finansloven, at de første, saa at sige, skulle bringes ind under de enkelte Aars Finanslove, for at det kan vides, hvilken Deel af de til Lovens Gennemførelse nødvendige Udgifter, der falder paa de enkelte Aar. Det skal ikke afhænge af den enkelte Minister, hvor stort et Beløb han kan forlange af Finanserne. Jeg har nu ikke noget Dieblit havt Tvivl om, at den ærede Finansminister jo vil kunne reise de Penge, som der er Spørgsmaal om — selv om det var det hele Beløb —; men det er der ikke Spørgsmaal om. Spørgsmaalet er her om Bevillingsformen. Jeg nægter iøvrigt ikke, at det vel ikke har overrasket, men dog interesseret mig at høre den ærede Finansminister sige, at der kunde under ingen Omstændigheder være nogen Banfælsighed ved at tilveiebringe Midlerne til det nye Jernbaneanlæg, eftersom der var den Deel af det sidste Laan tilovers. Jeg har maaffee strengt taget ikke Lov til her at tale derom, da jeg staaer i Rigsdagens og ikke i Rigsraadets Landssting — med den ærede Finansminister er det jo en noget anden Sag; han bevæger sig noget friere —; men jeg tør dog vel med den ærede Formands Tilladelse sige, at jeg i Finansministerens Ord har fundet Bekræftelse paa, hvad jeg iforveien troede at vide, at det var et meget rundeligt Beløb, der i sin Tid ved Laanebemyndigelsesloven blev stillet til den ærede Ministers Disposition; jeg har, som sagt, aldrig tvivlet om, at der dengang blev bevilget ikke saa lidt Mere, end der behøvedes. Men det er dog beshynderligt, om man ved Spørgsmaalet om Kongerigets Jernbaner tog Hensyn til Overstubbet af Fælleslaanet; vistnok hænger det Hele sammen; men det er dog saameget mere beshynderligt, som Kongeriget selv har Activer, hvorpaa der i ethvert Fald, hvis det behøvedes, kan reises de nødvendige Penge. Jeg mener, at vi ikke behøve paa nogen Maade at see hen til, at en Deel af det Laan, som i

1864 i Anledning af politiske Forhold blev bevilget til de saakaldte Fællesudgifter, ikke er opbrugt. Det forekommer mig, at der ogsaa i dette Punkt maatte kunne gjøres Noget, hvorved vi — saaledes som man nu engang er bleven enig derom med Hensyn til de Lovforslag, der bevæge sig ved Siden af Finansloven — bragte Jernbanelovforslaget ind under Finanslovens Ramme. Her er jo netop et Tilfælde, hvor det viser sig klart, at denne Sædvane ikke er nogen tom Form; kun ved denne Sædvanes Bagtagelse faaer man at vide, hvormeget af Udgiften der skal falde paa det næste Aar; der er altsaa en virkelig Realitet i den Form, ved hvis Fyldestgjørelse det udtrykkelig siges os, hvor stort et Beløb af et Hele, der skal anvendes i det ene Aar, og hvormeget i et andet Aar eller senere.

Finansministeren: Hvad Krigsskatten fra Sylland angaar, som skulde være indkrævet i dette Finansaar, da er en Deel af Hartkornsskatten indflydt i de ordinaire Indtægter, men derimod er, saavidt jeg veed, Ligningsskatten, hverken i Kjøbstæderne eller paa Landet, om den end er beregnet, til Dato indkommen. Det er derfor ikke muligt, hverken for Diebliffet eller i den nærmeste Fremtid, at sige, hvad der allerede er indkommet af den iydste Krigsskat, og hvad der af den vil indkomme i Finanssaaret 1865—66. Men jeg vil give den ærede Landsstingsmand at betænke, om ikke det, der af Krigsskatten for 1864—65 først vil indflyde i 1865—66 — og jeg troer ikke at tage fejl, naar jeg siger, at dette er den største Deel deraf — baade fra et constitutionelt og et finansielt Standpunkt maa betragtes som en Resistance; om ikke en Skat, der er opført at skulle indgaae i 1864—65, forsaavidt den ikke indgaaer i dette Aar, men efterbetales i det næste, saavel ligeoverfor Statskassen som overfor den lovgivende Myndighed, er at betragte som en Resistance, som den lovgivende Myndighed ikke paany skal give Bevilling til at inddrive. At Skatten indgaaer fra Sylland efter den 31te Mars 1865, skjøndt den lovligt kunde have været opkrævet forinden dette Tidspunkt, berøer jo paa en administrativ Foranstaltning, som uden al Tvivl maa finde